

Arrest

nr. 181 307 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtoun van origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. Op 8 maart 2012 diende u in België een asielaanvraag in. U stelde afkomstig te zijn uit het dorp Lajigal in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. U beweerde ten onrechte minderjarig te zijn. Uw vader had een eigen zaak in Kabul stad, JS genaamd. Hij verhuurde gepantserde voertuigen aan de Amerikanen, ISAF, UNICEF, UNHCR, bedrijven en particulieren. Uw oudere broer, SA, hielp uw vader in de zaak. Ongeveer een week voor uw vertrek werd uw vader ontvoerd uit uw ouderlijke woning. Zijn lichaam werd enkele uren later teruggevonden achter de moskee van Lajigal. Hij had schotwonden en verschillende messteken. Uw vader had eerder al twee dreigbrieven gekregen van de taliban waarin hij werd beschuldigd van spionage en collaboratie met de ongelovigen. Na het overlijden van uw vader

kwam de taliban naar uw ouderlijke woning. De talibanstrijders wilden u doden want ze dachten dat u hetzelfde pad als uw vader en broer zou volgen en eveneens voor de buitenlanders zou gaan werken. Ze kwamen naar uw woning, lieten dreigbrieven achter en uw oudere broer SA verdween spoorloos. Daardoor besliste u om uw land te ontvluchten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, foto's, documenten aangaande het huren van gepantserde voertuigen, twee dreigbrieven van de taliban en een brief van de malek en de imam van Lajjal. In het kader van deze asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 11 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw vader en uw broer noch aan de daaruit voortvloeiende problemen. U diende geen beroep in. U verliet België en vroeg achtereenvolgens asiel aan in Duitsland, Frankrijk en Italië. Omdat er u werd verteld dat u zou worden teruggestuurd naar België besloot u eind 2014 om zelf naar België terug te keren.

Op 9 februari 2015 diende u een tweede asielaanvraag in België in. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen. U stelde tevens te hebben deelgenomen aan verschillende betogingen in België die werden georganiseerd opdat Afghanen hier een verblijfsvergunning zouden kunnen verkrijgen. U voegde toe in België in een kerk te hebben verbleven. Hierdoor vreest u in Afghanistan te worden vermoord. U gaf aan dat uw advocaat u, nadat uw eerste asielaanvraag werd geweigerd, had verteld dat u bewijzen moest voorleggen. U legde volgende documenten neer: een brief van de dorpsouderen, twee bevestigingsbrieven aangaande twee contracten met SDIT Logistics, 12 foto's, een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw zus N, een kopie van de taskara van uw broer LA, een kopie van de taskara van uw broer SA, een kopie van een licentie van het bedrijf JS Construction Company dd. 12.05.2012 en een kopie van een handgeschreven brief.

Op 24 april 2015 werd door het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing genomen onder andere omdat de door u voorgelegde documenten niets konden wijzigen aan uw bedrieglijke verklaringen over de werkzaamheden van uw vader en uw broer. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 1 juni 2015 diende u een derde asielaanvraag in. U verklaarde dat u in het kader van uw vorige twee asielaanvragen gelogen had over uw geboorteplaats, uw aantal zussen en uw verblijfplaatsen voor uw vertrek. U zou niet geboren zijn in het district Hesarak van de provincie Nangarhar maar wel in de provincie Surkh Rod. U zou afwisselend in Surkh Rod, de stad Jalalabad en de stad Kabul hebben gewoond. Een gedeelte van uw oorspronkelijk vluchtrelaas zou eveneens een leugen zijn. Uw broer zou wel degelijk gewerkt hebben voor een zekere HB die kogelvrije voertuigen verhuurde aan buitenlanders maar de daaruit voortvloeiende problemen waren verzonnen. Uw broer is ondertussen wel van job veranderd. Hij heeft nu een constructiebedrijf in Kabul. U verklaarde dat u Afghanistan had verlaten omdat u op 27/02/1384 (Afghaanse kalender, komt overeen met 27 mei 2015 volgens onze kalender) gedwongen was uitgetrouwd aan ST, de dochter van uw tante. U zou toen tien jaar geweest zijn. U was hier niet gelukkig mee en na zes jaar huwelijk besliste u om te vluchten. Ongeveer een jaar na uw aankomst meldde u aan uw familie dat S. niet langer uw echtgenote is. In geval van terugkeer vreest u gedood te worden door uw familie omdat uw gedrag niet in overeenstemming is met de Pashtounwali (stelsel van ongeschreven (gedrags)regels van de Pashtoun). Bijkomend wees u er op dat u door uw verblijf in België veranderd bent. U specificeerde dat u graag uitgaat met meisjes, sisha rookt en een seksuele relatie hebt met een Poolse vrouw genaamd Magdalena. U stelde ook dat u niet meer akkoord bent met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden. Toen u in Afghanistan woonde zou u van oordeel zijn geweest dat tolken en militairen in Afghanistan misschien wel terecht gedood werden maar nu hebt u uw mening hierover herzien.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst werd vastgesteld dat u in het kader van uw eerste twee asielaanvragen verklaarde dat u Afghanistan verliet omdat u persoonlijk geïsoleerd werd door de taliban naar aanleiding van de beroepsactiviteiten van uw broer. Tijdens uw derde aanvraag wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u dat u gelogen had en dat u gevlucht was omdat u op tienjarige leeftijd gedwongen was uitgetrouwd aan een meisje waarvan u niet hield. Daarenboven wijzigde u uw verklaringen over uw geboorteplaats

en uw aantal zussen. Zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag geboren te zijn in het district Hesarak van de provincie Nangarhar terwijl u nu stelt geboren te zijn in het district Surkh Rod van dezelfde provincie (CGVS eerste aanvraag dd. 13 mei 2013, p. 3 en CGVS, p. 3). U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag eveneens dat u één zus had terwijl u nu zegt dat u eigenlijk zes zussen heeft maar dit in het verleden had verzwegen (CGVS eerste aanvraag dd. 13 mei 2013, p. 5 en CGVS derde aanvraag, p. 2 en 4).

Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Uw verklaring terzake, namelijk dat u gelogen had op advies van een Afghaanse advocaat wiens naam u niet kent en die zelf ooit asiel heeft aangevraagd in België, is onvoldoende ter verantwoording (CGVS derde aanvraag, p. 6 en 7). De uitleg van uw huidige advocaat, namelijk dat u voordien niet zou beseft hebben dat uw gedwongen huwelijk een asielmotief zou kunnen zijn overtuigt evenmin (CGVS, p. 10). Dat u op aanraden van derden een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl u persoonlijk werkelijk problemen zou kennen in Afghanistan houdt bovendien geen enkele steek (CGVS, p. 2 en 5). Hetzelfde kan gezegd worden over uw beweringen over uw geboorteplaats en uw aantal zussen (CGVS, p. 2). Bovendien blijft u vasthouden aan uw verklaringen over de beroepsactiviteiten van uw vader en broer in het verleden welke door ons ongeloofwaardig werden geacht. Ook deinsde u er niet voor terug om gebruik te maken van vervalste documenten om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid hoe dan ook ernstig in het gedrang.

Met betrekking tot uw huidige nieuwe asielmotief, namelijk een gedwongen kindhuwelijk, dient te worden benadrukt dat dit evenmin overtuigt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk niet overeenstemmen met de resultaten van het leeftijdsonderzoek dd. 13 maart 2012 en waarbij geoordeeld werd dat u op dat moment een leeftijd had van minstens 21,3 jaar. U beweerde immers dat het huwelijk werd voltrokken op 27/02/1384 (17 mei 2005) en dat u toen tien jaar was (CGVS, p. 5 en 6). In werkelijkheid echter moet u toen minstens veertien jaar zijn geweest. Hiermee geconfronteerd kon u geen aanvaardbare uitleg verschaffen. U antwoordde dat de door de protection officer genoemde leeftijd door de Belgische autoriteiten werd bepaald (CGVS, p. 6). Betreffende uw leeftijd verklaarde u enerzijds dat u de resultaten van het leeftijdsonderzoek aanvaardt en anderzijds dat u toch in België aankwam als minderjarige (CGVS, p. 3).

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk allerm minst doorleefd zijn. Gevraagd om erover te vertellen kon u enkel zeggen dat u op tienjarige leeftijd gedwongen werd om te trouwen, dat u niet blij was en dat u niet kon weigeren omdat u anders gedood zou worden volgens de regels van de Pashtounwali. Toen u nogmaals de gelegenheid werd gegeven om te vertellen over uw huwelijk antwoordde u dat ze de dochter van uw tante was. Toen u daarop werd gevraagd hoe u uw huwelijk had ervaren herhaalde u dat u tien jaar was, verplicht was om te trouwen, lange tijd met haar samenwoonde en u voegde toe dat uw voormalige echtgenote nu nog steeds bij uw ouders inwoont. Toen u wederom gevraagd werd om te vertellen over de jaren dat u samenwoonde met uw vrouw stelde u zeer beknopt dat jullie in hetzelfde huis woonden en dat u onder druk werd gezet om seks te hebben. Toen u uiteindelijk nog een keer gevraagd werd om te vertellen hoe u de jaren dat u met haar samenwoonde had ervaren kwam u niet verder dan te stellen dat u niet blij was en uw contact met haar niet goed was (CGVS, p. 5).

Voorts dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u op het CGVS dat u gescheiden bent sinds u naar België kwam. Toen u er op werd gewezen dat u op de DVZ gezegd had dat u nog steeds gehuwd was en dat u niet kon zeggen dat u ging scheiden omdat u anders gedood ging worden, antwoordde u dat het u op de DVZ niet gevraagd werd en dat het gehoor daar slechts vijftien minuten had geduurd (CGVS, p. 7). Toen u nogmaals geconfronteerd werd met bovenvermelde tegenstrijdigheid verklaarde u dat u in Afghanistan nog getrouwd was maar onderweg gescheiden bent (CGVS, p. 7). Toen u later tijdens het gehoor gevraagd werd naar het exacte moment waarop u gescheiden bent, paste u uw verklaringen aan en situeerde u dit pas een jaar na uw aankomst (CGVS, p. 10).

Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u tevens tot tweemaal toe dat de taskara die u in het kader van uw eerste aanvraag voorlegde authentiek is (CGVS, p. 4). Toen u er op gewezen werd dat er als

geboorteplaats Hesarak werd vermeld en niet Surkh Rod antwoordde u dat dit komt omdat uw ouders van Hesarak afkomstig zijn. Op de taskara staat echter ook vermeld dat u alleenstaand bent. Nochtans werd deze afgeleverd op 12/09/1386 (3 december 2007) dus na uw voorgehouden huwelijk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw nieuwe vluchtmotieven

Tot slot voegde u toe dat u niet meer dezelfde persoon bent als in Afghanistan. U meent dat vrouwen dezelfde rechten moeten hebben als mannen en u bent er niet meer mee akkoord dat personen als tolken of militairen in Afghanistan gedood worden. U specificeerde dat u sisha bars bezoekt, zelf uw partner wil kiezen en graag plezier maakt met meisjes, hetgeen u staaftde aan de hand van enkele foto's (CGVS, p. 8 en 9). Er dient echter te worden opgemerkt dat deze elementen op zich niet volstaan om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Met betrekking tot de door u en uw raadvrouw aangehaalde in uw land van herkomst aanwezige beperkingen onder andere met betrekking tot de omgang met meisjes en vrije partnerkeuze dient er op gewezen te worden dat deze gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. U bent trouwens nog steeds moslim (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 12/06/2015, vraag 9). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken.

De door u voorgelegde videobeelden met scènes van een huwelijksviering kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het gaat om gemonteerde, bewerkte beelden en er dus niet kan worden uitgesloten dat deze gemanipuleerd werden. Dat u daadwerkelijk het jongetje zou zijn dat enkel keren te zien is als bruidegom valt niet met zekerheid vast te stellen. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat dergelijke beelden geenszins het bewijs kunnen vormen van de door u geschetste familiale problemen in Afghanistan en uw huidige burgerlijke staat, ongeacht wat er op de beelden juist te zien zou zijn.

Derhalve kan ten aanzien van u ook deze keer geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de

hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Het CGVS oordeelde in het kader van uw eerste twee asielaanvragen reeds dat de stad Kabul voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U diende tegen deze beslissingen geen beroep in. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen, integendeel. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u immers dat uw familie een huis in Kabul bezit en dat u zelf elk jaar in de zomerperiode in Kabul verbleef (CGVS, p. 3).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar zijn profiel als verwesterde jonge Afghaan en staft met uitgebreide (extracten) van rapporten de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een onmenselijke of vernederende behandeling die hij steunt op dit profiel in geval van terugkeer.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing in het licht van de elementen eigen aan de zaak.

In hoofddorde vraagt verzoeker de Raad de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde verzoekt hij de Raad de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Documenten

Bij het verzoekschrift heeft verzoeker (extracten van) rapporten gevoegd, die hij als volgt inventariseert:

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02, available at: <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>
- Refugee Support Network, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, april 2016.
- Refugee Review Tribunal Australia RRT research response, Research response number, AFG 33041 Country Afghanistan Date: 29 February 2008, beschikbaar op <http://www.refworld.org/pdfid/505af8a42.pdf>
- Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), Fifth Report - Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan, December 2011, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/511e58cf0.html>
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin*, October 2012, ISSN 1020-7473, available at: <http://www.refworld.org/docid/5142dc952.html>
- Liza Schuster & Nassim Majidi, What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, *Migration Studies*, mei 2013; (gepubliceerd door Oxford University Press)
- Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) Deportation Stigma and Re-migration, *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 2014, 41:4, 635 - 652.

Ter zitting legt verweerder de volgende stukken neer:

- 1 zilvergrijze stick en 1 DVD die verzoeker voor het CGVS had voorgelegd.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding en op een zorgvuldig onderzoek van de situatie in het herkomstland van verzoeker.

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

- “a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan het voorgehouden motief van gedwongen kindhuwelijk. Vooreerst werpt verweerder op dat uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek van 13 maart 2012 bleek dat verzoeker toen minstens 21,3 jaar was. Daarom stelt verweerder dat verzoeker geen 10 jaar kan geweest zijn op het ogenblik van het huwelijk (volgens verzoeker op 27/2/1384 of 17 mei 2005), maar dat hij toen minstens 14 jaar moet geweest zijn. Verweerder acht het relaas van het gedwongen huwelijk niet doorleefd en meent dat de verklaringen niet eensluidend zijn, bv. aangaande het ogenblik van de echtscheiding. Ook op de taskara staat vermeld dat verzoeker alleenstaand is, terwijl dit is afgeleverd na het voorgehouden huwelijk van verzoeker. Wat betreft de voorgelegde videobeelden, met scènes van een huwelijksviering meent verweerder dat nu het gaat om gemonteerde beelden, niet kan worden uitgesloten dat deze werden gemanipuleerd en men niet met zekerheid kan vaststellen dat het jongetje dat als bruidegom is te zien, verzoeker is. Aangaande het tweede vluchtmotief, met name dat verzoeker vervolging of ernstige schade vreest als verwesterde jonge persoon, stelt de bestreden beslissing dat het feit dat verzoeker meent dat vrouwen dezelfde rechten moeten hebben als mannen, dat hij er niet meer mee akkoord gaat dat personen als tolken en militairen

in Afghanistan gedood worden, dat hij sisha bars bezoekt, zelf zijn partner wil kiezen en graag plezier maakt met meisjes, hetgeen hij staafde met foto's, op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Wat betreft de in Afghanistan aanwezige beperkingen met betrekking tot de omgang met meisjes en vrije partnerkeuze meent verweerder erop te moeten wijzen dat deze gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende in de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. Verweerder merkt op dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verschillende nationale staten. De vrijheid van meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven kunnen in verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden of bepaalde wettelijke grenzen. Er zou niet kunnen gesteld worden dat deze algemeen geldende rechtsregels een schending uitmaken van de grondrechten van de mensen en een vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Verweerder vermeldt eveneens dat verzoeker nog steeds moslim is. Tot slot motiveert verweerder in de bestreden beslissing wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet waarom hij van oordeel is dat verzoeker hierop evenmin aanspraak kan maken. Verweerder verwijst naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en meent dat verzoeker zich aan het veralgemeend geweld kan onttrekken in zijn regio van herkomst door zich in Kaboel te vestigen, waar hij over een redelijk en veilig vestigingsalternatief zou kunnen beschikken. Zo stipt verweerder *in concreto* aan dat verzoeker heeft verklaard naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag dat zijn familie een huis in Kaboel bezit en hij er zelf in de zomerperiode elk jaar verbleven heeft.

In de nota bevestigt verweerder de voormelde motieven en zienswijze en voegt hij wat betreft het profiel van verwesterde Afghaanse jongeman eraan toe dat verzoeker niet in die mate heeft aangetoond verwesterd te zijn, dat het onoverkomelijk zou zijn om zich aan die Afghaanse normen en waarden bij terugkeer aan te passen, nu hij verklaart nog steeds moslim te zijn en het daarom niet aannemelijk zou zijn dat hij in Afghanistan als een ongelovige zou kunnen beschouwd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing zou blijken dat verweerder wel voldoende rekening heeft gehouden met zijn vrees als afvallige beschouwd te worden omwille van de verwestering en met de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016.

Verzoeker verwijst naar het feit dat hij door zijn lang verblijf in het Westen is veranderd en hierdoor in de problemen zal komen bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker citeert de paragraaf uit de bestreden beslissing waar verweerder hierop antwoordt dat: *“Met betrekking tot de door u en uw raadvrouw aangehaalde in uw land van herkomst aanwezige beperkingen onder andere met betrekking tot de omgang met meisjes en vrije partnerkeuze dient er op gewezen te worden dat deze gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. U bent trouwens nog steeds moslim (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 12/06/2015, vraag 9). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken.”* Verzoeker acht dit te kort door de bocht en verwijst vervolgens uitvoerig naar de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 waarin een apart risicoprofiel wordt voorzien voor “verwesterde” Afghanen die worden beschouwd als personen die waarden en/of uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, als gevolg van hun aangewezen steun voor de regering en de internationale gemeenschap. Er zijn verslagen van individuen die terugkeerden van Westerse landen, die werden gefolterd en gedood om de reden dat ze “vreemdelingen” waren geworden of dat ze werden beschouwd als spionnen voor een Westers land. Verzoeker verwijst verder naar de voetnoten waarin het voorbeeld wordt gegeven van een Afghaanse asielzoeker die door Australië werd teruggestuurd en die herhaaldelijk werd beschuldigd een spion te zijn van het Westen en werd gefolterd door de Taliban toen hij door hen werd gevangen genomen en werd vastgesteld dat hij foto's van Australië op zijn telefoon had. Een andere door verzoeker aangehaalde voetnoot uit de voormelde UNHCR richtlijnen maakt gewag van een Afghaans-Australische man die reisde tussen Ghazni en Kaboel en werd gedood door de Taliban nadat hij uit een bus werd gehaald en beschuldigd werd een vreemdeling te zijn.

Vervolgens verwijst verzoeker uitvoerig naar het rapport van “*Refugee Support Network*”, getiteld “*Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*”. In dit uitgebreid citaat worden tal van voorbeelden aangehaald van jonge Afghanen die uit het Verenigd Koninkrijk gedwongen waren teruggestuurd en waarbij onder meer twee ex-niet-begeleide minderjarigen waren gedood omdat ze tijd hadden doorgebracht in Europa, een andere terugkeerder zwaar werd mishandeld en uiteindelijk bezweek of nog een persoon die op de weg tussen Ghanzi en Kandahar onthoofd werd aangezien hij in het bezit was van internationale papieren en een bankkaart. Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat zijn vrees voor vervolging omwille van zijn lang verblijf in het Westen en het feit dat hij door dit verblijf zou veranderd zijn, niet van de hand kan worden gewezen door te stellen dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op eerbieding van het privéleven niet absoluut zijn, en dat de Afghaanse overheid de bevoegdheid heeft om hieraan beperkingen op te leggen. Verzoeker stelt in 2012 naar België gekomen te zijn op 21 jarige leeftijd, sedertdien onafgebroken in de Europese Unie te hebben verbleven en hier verder zijn identiteit te hebben gevormd, dermate dat zijn normenkader, culturele en maatschappelijke visie op een fundamentele wijze zijn veranderd. In een vierde stuk aangebracht door verzoeker van Prof. Maley over een fenomeen van “onbewuste verwestering”, uit een rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008 citeert verzoeker de passage waarin deze auteur stelt: *“I think for younger people who have lived in Australia for some years it is perhaps not so much an issue of adopting a Western lifestyle in a conscious sense as having been drawn into it in an unconscious way (...) There are all sorts of matters that can be simple as one bearing one’s degree of deference to other people that can bring about antagonisms without a person who has lived in Australia for some years even appreciating why those antagonisms might be there. And something that might almost have slipped from the memory of a person who has lived in Australia for four or five years could still be terribly important and salient to a person they might encounter and thus I suspect that the greatest danger for young people who have been here for quite some time and being sent back to Afghanistan is not that they would be consciously offensive to Afghan norms but that they would by this stage have assimilated Australian ways of behaviour to the extent that their grasp of Afghan norms would be fragile and in that way would end up offending somebody very dangerous without even realising that they were in the process of doing it.”* Volgens deze professor bestaat het grootste gevaar er voor jonge mensen in die 4 tot 5 jaar in Australië hebben geleefd en worden teruggestuurd naar Afghanistan dat deze niet bewust Afghaanse normen zouden miskennen maar dat zij tot op zulk een niveau een Australische wijze van gedrag hebben geassimileerd dat hun beheersing van Afghaanse normen fragiel is en zij daarom iemand op een zeer gevaarlijke wijze zouden kunnen irriteren zonder zich hiervan bewust te zijn.

Verzoeker vervolgt dat in geval van terugkeer er door de Afghaanse gemeenschap vragen worden gesteld of die persoon niet “besmet” is geraakt door het Westen en nog wel een moslim is, hetgeen gepaard zou gaan met exclusie, discriminatie en geweld. Verzoeker stelt eveneens zich niet te willen conformeren en een heel ander beeld te hebben over vrouwenrechten en familie-eer. Verzoeker komt terug op het rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008 en op een rapport van het Afghanistan Independent Human Rights Commission “Fifth Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan” van december 2011 om de problematiek verder te illustreren. Ook uit het rapport van UNHCR, “*Broken futures: Young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin*”, van oktober 2012 citeert verzoeker uitvoerig. Meer specifiek benadrukt verzoeker dat uit dit citaat blijkt dat men in Afghanistan van terugkeerders vermoedt dat zij zich bekeerd hebben tot het christendom en daarom in de gaten worden gehouden of ze nog wel islamitisch genoeg zijn. Het citaat maakt gewag van de situatie waar men, onafgezien van een eventuele bekering, toch na repatriëring ertoe gehouden is de Islam praktiserend te belijden, om geweld te vermijden. Ook stuk 8, dat verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift en waaruit hij citeert, heeft het onder meer over het stigma van repatriëring dat wordt verergerd door het stigma van de besmetting door de Westerse cultuur.

Tot slot verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van 15 januari 2015 waarin een jongeman uit Kaboel de subsidiaire bescherming werd toegekend omdat hij op jonge leeftijd naar België was gekomen, lange tijd was weggeweest uit Afghanistan en op die grond zich in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de Afghaanse context. De Raad oordeelde dat in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, gedwongen rekruteringen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, die verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeerde. Verzoeker meent zich in dezelfde situatie te bevinden, te zullen worden beschouwd als “besmet” door de Westerse waarden en in die zin een risico te zullen lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling en op vervolging. Hij meent dat verweerder dienaangaande geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan en het redelijkheidsbeginsel, de “algemene” motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 dienaangaande heeft geschonden.

Vooreerst merkt de Raad op dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een grondig onderzoek heeft gedaan naar het risico voor verzoeker in geval van terugkeer op vervolging of ernstige schade als jongeman die reeds sedert 2012 in Europa verblijft, stelt dat zijn identiteit hierdoor sterk is beïnvloed en hij bijgevolg verwesterd is. Verweerder betwist niet dat verzoeker verwesterd is. In de map met landeninformatie vindt de Raad weliswaar een stuk getiteld "COI Focus Afghanistan ontheemden en terugkeerders in Kabul" van 23 februari 2015, doch wat betreft de terugkeerders houdt de weergegeven informatie geen specifieke info in over het al dan niet bestaan van problemen in geval van terugkeer. De informatie behelst veeleer de landen van waar de meeste terugkerende Afghanen komen (in hoofdzaak uit Pakistan en Iran), op welke wijze ze terugkeerden, bv. al dan niet met een vrijwillig terugkeerprogramma en waar deze personen zich dan hoofdzakelijk na terugkeer vestigden. Waar verweerder stelt in de nota dat ook met de meest recente UNHCR Guidelines van 19 april 2016 werd rekening gehouden, kan de Raad enkel volgen op het vlak van de evaluatie van de algemene veiligheidssituatie in het licht van het onderzoek naar de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, doch geenszins wat betreft het door UNHCR bepaalde risicoprofiel van de "verwesterde personen". Uit de door verzoeker voorgelegde relevante pagina 41 van deze voornoemde richtlijnen van UNHCR blijkt immers dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Het UNHCR heeft daarin expliciet verwezen naar rapporten waaruit blijkt dat individuen die terugkeerden uit Westerse landen werden gefolterd en vermoord omdat men hen als "vreemdelingen" beschouwt die spioneren voor een Westers land. In de voetnoten wordt het voorbeeld gegeven van een Afghaanse asielzoeker die door Australië werd teruggestuurd en die herhaaldelijk werd beschuldigd een spion te zijn van het Westen en werd gefolterd door de Taliban toen hij door hen werd gevangen genomen en werd vastgesteld dat hij foto's van Australië op zijn telefoon had. Een andere door verzoeker aangehaalde voetnoot uit de voormelde UNHCR richtlijnen maakt gewag van een Afghaans-Australische man die reisde tussen Ghazni en Kaboel en werd gedood door de Taliban nadat hij uit een bus werd gehaald en beschuldigd werd een vreemdeling te zijn. Het feit dat verzoeker dus zelf heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als een afvallige. Verweerder is in zijn onderzoek overigens geheel voorbij gegaan aan het bepaalde in artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat "*bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, [...] het niet ter zake [doet] of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van vervolging worden toegeschreven.*"

Eveneens volgt de Raad verzoeker in diens vaststelling dat in de door UNHCR geschetste Afghaanse actuele context waarin wordt gesteld dat individuen die worden beschouwd als mensen die waarden en/of uiterlijkheden hebben aangenomen die met Westerse landen worden geassocieerd en daarvoor werden gefolterd of vermoord, verweerder geenszins kan volstaan met een eenvoudige theoretische verwijzing naar het feit dat "*het recht op vrije meningsuiting en op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn*" of nog "*het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten behoort.*" Een eenvoudige verwijzing naar het feit dat beperkingen met betrekking tot de omgang met meisjes en vrije partnerkeuze in Afghanistan nu eenmaal gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels, kan evenmin volstaan in een context waarin terugkeerders volgens de door UNHCR aangehaalde bronnen louter omwille van de hen toegedichte verwesterde waarden en steun voor de internationale gemeenschap kunnen worden gefolterd en vermoord. Volgens UNHCR kan het zich gedwongen moeten conformeren aan religieuze opvattingen of praktijken wel degelijk aanleiding geven tot vervolging indien het een ondraaglijke inmenging vormt in iemands identiteit of wijze van leven, of indien het zich niet willen conformeren resulteert in een onevenredige bestraffing. Het voormelde risico op foltering of moord omdat men zich niet wil conformeren of omdat men geacht wordt zich niet langer te willen conformeren, is uiteraard een ondraaglijke inmenging in iemands identiteit of een onevenredige bestraffing. Bovendien kan een religieuze code wel degelijk vervolging uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van niet-aanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof (Guidelines on internationale protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or Protocol relating to the Status of Refugees, 28 April 2004, HCR/GIP/04/06, <http://www.refworld.org/docid/4090f9794.html> [accessed 25 January 2017], punten 21 - 23). Verder poneert verweerder nog dat van de algemeen geldende Afghaanse rechtsregels niet kan worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van

vervolgning uitmaken. Vooreerst is het de Raad niet duidelijk naar welke specifieke rechtsregels wordt verwezen en eveneens dient verweerder bij een dergelijke verwijzing niet enkel de geldende rechtsregel na te gaan, hetgeen nergens blijkt, maar ook hoe deze wordt toegepast in de praktijk en of dan nog steeds van een conformiteit met de grondrechten sprake is.

Verzoeker heeft zich overigens niet beperkt tot de voormelde UNHCR guidelines, maar heeft tal van rapporten grotendeels in dezelfde zin voorgelegd, die als betrouwbaar kunnen worden beschouwd nu zij ofwel op de website refworld van UNHCR zijn opgenomen, ofwel studies bevatten uit wetenschappelijke tijdschriften. Verzoeker heeft ook in zijn verzoekschrift concreet verwezen naar passages in die aangehaalde rapporten waarin vermeld wordt dat terugkeerders uit Europese landen het voorwerp zijn geweest van geweld omdat de Taliban en de lokale bevolking hen als spionnen beschouwden. Zoals het voormelde rapport "After return" van april 2016 waarin een terugkeerder uit Noorwegen werd onthoofd omdat hij door de Taliban werd gevat in het bezit van internationale documenten en een bankkaart. Zoals verzoeker citeert in zijn verzoekschrift verschaft Professor Maley aan het Refugee Review Tribunal in Australië in 2005 het advies dat het grootste gevaar voor jonge Afghanen die 4 of 5 jaar in Australië hebben verbleven erin bestaat dat zij op onbewuste wijze Australische attitudes hebben geassimileerd waardoor hun houvast in de Afghaanse normen is verzwakt en zij daardoor iemand op gevaarlijke wijze kunnen aanstoot geven zonder zich te realiseren dat ze dat doen.

Het citaat dat verzoeker aanhaalt uit het rapport van de AIHRC heeft het dan weer over een vernedering en discriminatie, uitgelachen worden voor bepaalde kledij of accent hetgeen zou aanleiding geven tot inperking van hun rechten, hopeloosheid, pessimisme en ontgoocheling onder de terugkeerders. Hopeloosheid, uitgelachen worden, pessimisme en ontgoocheling kunnen dan weer op zich niet beschouwd worden als voldoende ernstig om vervolging uit te maken in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, en de vraag werpt zich op hoever de vernedering, de inperking van de rechten en discriminatie van de terugkeerders gaan om uit te maken of het de graad van ernst voor vervolging bereikt in de zin van artikel 48/3, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde kan opgemerkt worden aangaande bepaalde passages uit het rapport van UNHCR, Broken futures, over de jonge Afghaanse asielzoekers die terugkeerden uit het Verenigd Koninkrijk waarin sprake is van mentale problemen als gevolg van het feit dat men van vrijheid en moderniteit heeft geproefd en het daarom zwaar is terug te keren, of nog de schaamte die blijkt uit het door verzoeker aangehaalde onderzoek van Schuster en Majidi, waarbij terugkerende Afghanen het gevoel hebben gefaald te hebben door thuis te komen met lege handen. Dergelijk schaamtegevoel of een dergelijk mentaal probleem volstaat op zich niet om een nood aan internationale bescherming te rechtvaardigen. Tegelijk stelt het voormelde rapport van UNHCR van oktober 2012 dan weer dat hoe langer een persoon afwezig is geweest en hoe verder zij hebben gereisd, des te meer zij wantrouwig worden bekeken door andere Afghanen. Het UNHCR komt terug op het feit dat de risico's voor mensen die ervan verdacht worden ideologisch op dezelfde lijn te staan als, of te bespioneren voor de internationale veiligheidsmacht, of zij die worden beschuldigd van het bespioneren voor internationale militaire troepen, worden geëxecuteerd door antiregeringsgroepen. UNHCR verwijst daarbij naar de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties die rapporteerde dat een 15 jarige jongen hiervoor werd ontvoerd en vermoord door de Taliban.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker sedert maart 2012 in Europa is, hij bij aankomst in het verzoekschrift niet langer betwist 21 jaar geweest te zijn, hetgeen hoe dan ook nog jong was, er evenmin wordt betwist dat hij sisha rookt en er verschillende vriendinnen zou op na gehouden hebben, althans vrijer met meisjes/vrouwen omgaat dan gebruikelijk in Afghanistan. Verzoeker drukte zich tijdens de zitting ook spontaan vlot in het Nederlands uit op alle vragen gesteld door de waarnemend voorzitter. Ook al heeft de Raad in de context van een zitting niet de mogelijkheid grondig te ondervragen om uit te maken in welke mate verzoeker werkelijk Westerse waarden zou aangenomen en verinnerlijkt hebben, dan nog kan niet redelijkerwijs betwijfeld worden, gezien alle informatie van betrouwbare bronnen die hij heeft neergelegd, zijn verklaringen in het gehoorverslag en zijn verklaringen en attitude ter zitting, dat hem minstens wel de eigenschap van "verwesterd zijn" zou kunnen toegeschreven worden door de Afghaanse bevolking met de *supra* vermelde potentiële risico's, die verder gaan dan de vraag of verzoeker zelf in de onmogelijkheid is om zich terug aan de Afghaanse normen en waarden aan te passen.

Tegelijk stelt de Raad vast dat het rapport van UNHCR, Broken futures: Young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, van oktober 2012, waaruit verzoeker citeert in het verzoekschrift letterlijk stelt dat het risico voor jonge mensen verzwakt is voor mensen die niet in de mogelijkheid zijn om te integreren in Kaboel en genoodzaakt zijn terug te keren naar de provincies om daar familieleden op te zoeken. Er wordt gesteld dat de kwestie minder problematisch is in Kaboel en

een probleem is in de provincies. Ook een andere getuigenis in hetzelfde rapport, stelt dat het voor haar broer die terugkwam uit Amerika, veiliger was in Kaboel te verblijven, ook al hebben de Taliban ook daar spionnen. Eensluidend is de voorgelegde informatie echter niet, nu in het rapport van de Refugee Review Tribunal Australia van 2008 op p. 5 verwezen wordt naar onderzoek van de Edmund Rice Centre over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Kaboel waarin wordt gewag gemaakt van negen gedode asielzoekers die door Australië werden gerepatriëerd. De door verzoeker hieromtrent voorgelegde informatie biedt de Raad dus geen eenduidig beeld over het risico in Kaboel, verweerder heeft hier hoe dan ook geen informatie over neergelegd.

In casu blijkt dat verweerder er in de bestreden beslissing, weliswaar in de context van de algemene veiligheidssituatie, op gewezen heeft dat verzoeker zijn familie een huis bezit in Kaboel en hij ook heeft verklaard voor zijn vertrek elk jaar in de zomerperiode in Kaboel verbleven te hebben. Deze verklaring blijkt uit het gehoorverslag waar verzoeker eveneens heeft verklaard dat zijn familie ook een huis bezit in Jalalabad. Verzoeker verklaarde eveneens broers te hebben die in Kaboel wonen.

De Raad meent dan ook dat *in casu* door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden.

De Raad is van oordeel niet over voldoende pertinente informatie te beschikken om op nuttige wijze het verzoek tot internationale bescherming op devolutieve wijze te evalueren. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen zoals *supra* gededd, te moeten bevelen.

Ten tweede meent de Raad evenmin over alle elementen te beschikken om op nuttige wijze de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek tot internationale bescherming te evalueren, gestoeld op het andere vluchtmotief, met name het voorgehouden kindhuwelijk. Het administratief dossier werd maar gedeeltelijk overgemaakt aan de Raad. De documenten die door verzoeker werden voorgelegd aan verweerder ter ondersteuning van zijn verzoek tot internationale bescherming werden niet allen overgemaakt aan de Raad. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een DVD heeft voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, een USB-stick heeft voorgelegd op 23 september 2015 en een USB-stick heeft voorgelegd op 28 september 2015. Het dossier bevat een kopie op papier van de DVD, een kopie van de USB-sticks op papier en een geschreven weergave van wat op die DVD en twee sticks te zien zou zijn. Ter zitting legt verweerder wel de DVD en 1 USB-stick voor, doch de tweede stick waarvan sprake in het administratief dossier werd niet overgemaakt aan de Raad zodat hij in de onmogelijkheid is hier kennis van te nemen. Volgens de schriftelijke weergave hebben de sticks betrekking op het voorgehouden kindhuwelijk van verzoeker. Nu dit gedwongen kindhuwelijk een van de twee vluchtmotieven betreft, waarop verzoeker zijn derde verzoek tot internationale bescherming heeft gebaseerd, betreft de niet voorgelegde stick een belangrijk stuk en is de Raad in de onmogelijkheid de evaluatie die verweerder van de inhoud van die stick heeft gemaakt te controleren, evenals de conclusies die hij hieruit heeft getrokken in de bestreden beslissing. Dit betreft een substantiële onregelmatigheid die niet door de Raad kan worden hersteld.

De bestreden beslissing dient in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 juni 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES